

DE NOORD-BRABANDER

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIJS

voor de Staat 12.

Franko per jaar 14.

(Verschijnende

driemaal in de week: Dinsdag, Donderdag, en Zaterdag)

DICKE VERMULD VETAT.

NO. 110

ADVERTENTIE:

15 cents de regel.

ADVERTENTIE:

15 cents de regel.

15 cents de regel.

15 cents de regel.

Patent middel, om zijne belastingen te kunnen betalen.

De onschathare 's Gravenhaagsche Nieuwsbode, heeft in zijn nummer van woensdag 2 december de belangrijke ontdekking medegedeeld, welke gevonden is, om den burgerman in staat te stellen, niet meer achteruit te gaan, deftig te leven en ruimschoots zijne belastingen te kunnen betalen. Al was het maar voor dit laatste alleen, zou de ontdekking reeds hoogst belangrijk zijn. Het onfeilbaar middel bestaat eenvoudig hierin, dat de burgerman geene societeiten, geene bals, geene collegien of vriendenkransen bijwone. Men ziet: het middel is dood eenvoudig en behoeft niet in zoovele woorden omschreven worden als de dubbel en een middelen en zelfs voor likdoorn en ekster-oogen, waarvan het grootste nut gelegen is voor courantiërs, die de advertentien plaatsen en de drukkers die de te verspreiden biljetten drukken mogen, doch waarvan de arme lijdens weinig baat trekken.

Maar denkt niet, dat de Adelaar (dezen nederigen naam noemt de zakkooper in den Bode aan), dat zoo maar weg zegt, neen, volstrekt niet. Hij heldert zijne leer, zijne verhevene uitvinding op met twee voorbeelden. Het eerste geldt een ambtenaar op 800 gulden, die zich door zijne vrouw en twee dochters laat uitkleeden en versleten linnengoed aan zijn lijf draagt, opdat die twee gratien naar de bals zouden kunnen gaan. Het tweede is van een lid van zekere collegie of vriendenkransje, die wekelijks vier à zes gulden op zijn kransje verteert, behalven nog de contributie voor zijn lidmaatschap.

Wij zullen niet spreken over den potsierlijken schrijftant, waarin de koninklijke adelaar zijne leer heeft neergeknaamd. Een enkel ding willen wij niet onangeroerd laten, om een staaltje daarvan te geven. Nu moet men weten dat die adelaar geen gewone adelaar is, maar een wezen, hetwelk zich onder de gedaante van een mensch kan vertoonen, ja, wat meer is, zich onzichtbaar kan maken, zoo als hij bij deze gelegenheid getuigt; toen bestond hij uit louter lucht en wind. Wie zou nu kunnen gelooven dat iemand of iets, dat zich onzichtbaar kan maken, en uit louter lucht en wind bestaat, nog noodig heeft, om te weten wat in zene kamer met een venster, dat op de bin-

nenplaats uitkomt, omgaat, door een openen glasruit te zien, welke opening volmdakt correspondeerde, met eene niet geringe scheun in het raamgordijn?

Dat men leene leer, welke men predikt, door voorbeelden staft, is eene allerdaagsche zaak; maar dan moeten die voorbeelden ook inderdaad de leer bewaarheden. Is dit hier het geval? Niemand zal ontkennen, dat een ambtenaar op 800 gulden, die meermalen in den winter veertig gulden moet uitgeven, om zijne vrouw en kinderen op bals en partijen te zenden, achteruitgaat en zijnen achteruitgang niet wijten mag aan hooge belasting en duurte van levensmiddelen. Even waar is zulks omtrent eenen burgerman, die wekelijks zes gulden en meer in een collegie of vriendenkransje besteedt. Doch die voorbeelden zijne uitzondering en eene leer wordt wel door regels, maar niet door uitzonderingen gestaafd.

De ware leer, welke de Adelaar in den Bode predikt is dus niets anders dan deze: Men moet, om zijne belasting te betalen, aan alle vermaken, uitspanningen en verkeer vaarwel zeggen, en het geld dat men daaraan in een jaar besteedt, in s rijks schatkist storten. Wanneer men dus moede gewerkt is, lang ingespannen is geweest, met zorg en kommer te kampen heeft gehad, om het dagelijksch brood te winnen, kan men.... naar bed gaan. Dan wordt men tevens warm en behoeft men noch licht noch vuur te gebruiken en ziet men zich ruimschoots in staat gesteld, zijne belasting te betalen. Die dat niet doet, heeft geen regt, zich te beklagen over achteruitgang noch drukkende belastingen.

Wij hebben in onzen tijd wel eens van holle en vreemde theorien hooren spreken; doch die, welke hier gepredikt wordt, mag wel eene gevaarlijke theorie genoemd worden.

Of denkt gij, Adelaar, dat het blaadje niet kan omgekeerd geworden. Veronderstel eens, dat het volk tot de aristocratie spreke, in plaats dat gij, Adelaar, thans de taal der aristocratie spreekt en aan hetzelfde schijnt te zeggen: « een lastdier is om te trekken en te dragen en niet om getrokken of gedragen te worden. » Wat zou het volk aan de aristocratie kunnen zeggen? Hoor. Indien gij uwe assemblees en slempartijen een weinig wildet matigen, indien gij wat ophieldt ons door uwe verregaande pracht als te willen verpletteren, zoudet gij het wel met wat minder tractement, gratificatien, en wat door u al meer uitge-

vanen is, om geld te trekken, kunnen stellen, en daardoor het budget verminderd wordende, zouden onze lasten minder drukkend zijn en er voor ons, van tijd tot tijd nog eene gelegenheid zijn, eene kleine uitspanning te genieten. Dit zou het volk zeggen, maar daar wil de aristocratie niet van hooren. Zij zijn immers het bevoorregte deel des menschdoms en het volk mag zich maar al te gelukkig rekenen te mogen bijdragen, om de grooten der aarde in de gelegenheid te stellen zich in de zee der vermaken en genoegens te baden?!

Terwijl de koninklijke Adelaar zich wel zoodanig heeft willen vernederen, om, namens de aristocratie eenen goeden raad te geven aan het servum pecus, tot gemakkelijke betaling der belastingen, willen wij, uit loutere dankbaarheid, het in onze nederigheid wagen, ook aan de aristocratie eenen welmeenenden raad te geven nopens de voldoening eener zedelijke belasting, waaraan zij maar al te veel te kort schiet. Wij bedoelen het tijdig voldoen van winkeliers leveranciers, ambachtslieden enz. Het is eene bijna algemeene kwaal onder de zoogenaamde grooten, om wanneer de nieuwjaarsrekeningen komen, eens uitterekenen, hoeveel interest men nog genieten kan, wanneer men de voldoening dier rekeningen nog een jaar of twee drie uitstelt en de uitkomst dier berekening doet er al spoedig toe beslissen; maar men bedenkt niet, dat men daardoor den burger zeer zwaar drukt, hem verplicht bij fabrikanten enz. ook lange kredieten te bedingen en daardoor hooger in in te koop; gelden tegen hooge, soms woekeer-interessen op te nemen, en hem buiten de gelegenheid stelt, om met het hem verschuldigde geld, waarvan hij echter zoo lang verstoken blijft, nieuw voordeel te doen. Wij roepen de aandacht van den koninklijken adelaar en dergenen welke hij schijnt te vertegenwoordigen, op dat punt in.

Ofschoon het in onze tijden een raadsel schijnt te zijn, of men zich wel verplaat mag, woorden, welke uit eenen koninklijken mond, geuloeid zijn, door kritiek te ontfermen, noemen wij evenwel dat de koning van het pluinge-dierte, tegen welken wij hier eenige bedankingen gewaagd hebben, ons niet van gekroonde Majesteit zal beschuldigen. Wij vreezen hem wel niet, al ware het ook dat zijn kromme bek veranderde in eenen mond, om tegen ons te oreren, en zijne klauwen in pennen, om tegen ons te verbaliseren, en zijn pluimrijk korpus in de deftige gestalte van eenen ambte-

naar van politie of van openbaar ministerie. Maar het zou ons echter leed doen, den toorn van een Koninklijk wezen, als is het slechts wind en lucht, op ons te laden.

DUISSCHLAND

PRUISSEN. Er bevond zich thans in het seminarie van Breslau een kweekeling, wiens roeping grooten indruk in den lande maakt. Het is de hofraad B..., die vele aanzienlijke ambten bij de regering bekleed heeft en een schoon vermoogen bezit. Bij de aanstaande wijding zal hij tot de priesterlijke waardigheid verheven worden.

WESTFALIE. Het zondagsblad van Munster meldt, op geloof éener korrespondentie uit Koenigsgrätz, in Bohemen, den terugkeer tot de catholijke Kerk van den graaf Otto van Lippe, agnaat van het regerend huis van dien naam. Gedurende tien jaren was zijne zelfde eenige bezigheid de studie van de leer der catholijke Kerk, welke hij, met een zichtbaar behagen aan zijne kinderen voorzocht.

ENGLAND

De Times behelst het volgend uittreksel van eenen brief, gedagteekend uit New-York 16 november; Santa Anna heeft zich meester gemaakt van 2 miljoen dollars, welke naar Tampico gezonden waren voor rekeuring van engelsche kapitalisten. Eene revolutionaire poging heeft te Mexico plaats gehad na het vertrek van Santa-Anna, van de zijde der voorstanders der aansluiting van Mexico met de Vereenigde Staten. De president Salas heeft de uitelingsen aangesproken en tot bedaren gebracht. Verschil van inzichten in het kabinet, hetwelk echter heimelijk verdaagd is.

IRLAND

De iersche dagbladen behelzen bedroevende bijzonderheden over de verwoestingen, welke de hongersnood in de graafschappen Cork en Kilkenny aanricht. In een dorp van het gemeld graafschap te Webbsborough, zijn de lijken eener arme vrouw en harer drie kinderen in een sloot gevonden. De lijkeshouwing heeft doen zien, dat die ongelukkigen, op het oogenblik van hunnen dood, in vier en twintig uren niets genuttigd hadden. Te Kilkenny zelf is een grijsaard van honger nedergetogen, toen hij bij het werkhoutse aankwam; en eenige uren later gestorven. De jury van onderzoek heeft beslist dat hij van honger gestorven is. Te Glendora is een ongelukkige boer in zijne armoede hant dood gevonden. Zijne leden en zijn aangezicht waren zoodanig verwagend, dat hij niet kenbaar meer was. Te Skibberren is een ongelukkige, die zich nog tot voor de deur van het bureau van onderstand gesleept had, gestorven nadat men hem eenig voedsel te nuttigen had gegeven. Zoodanige tooneelen zijn in dezelfde plaats herhaaldelijk voorgevallen. De armoede moet er het hoogste top punt bereikt hebben, want wij lezen in eenen brief aan een dagblad van Cork geschreven, dat honderden van menschen letterlijk van honger sterven.

FRANKRIJK

Het dagblad *la Presse* laat zich volgendzins uit over eene interventie in Zwitserland:

« Eenige dagbladen aan eene korrespondentie van de *Augsb. Zeit.* welke buitendien nadere bevestiging verdient, eene verkeerde uitlegging gevende, lijnen te gelooven dat het Fransch kabinet zich nu reeds met die van Weenen en Berlijn verstaan heeft over de noodzakelijkheid eener eenzijdige interventie in Zwitserland.

« Deze dagbladen dwalen. Het Fransch gouvernement gelooft niet, dat het oogenblik reeds daar is, om hetzelve gewapenderhand hetzelve langs den diplomatieken weg tusschen beide te voeren. Eene diplomatieke interventie ware buitendien nutteloos; zij zou de afleiding van het eigenoetschappelijk

verhoud, zoo deze moet plaats hebben, niet beletten. De gewapende interventie moet, wil zij nuttig zijn, niet eerder plaats hebben, dan ingeval de rampen des burgeroorlogs en de losbreking der demagogie dezelve wenschelijk maken voor alle weldenkende vromen van den vaderland en van het vaderland ingeval de inwendige toestand der confederatie een voorwerp van bezorgdheid voor de natuurlijke Mogendheden moet worden.

« Deze zijn; naar onze overtuiging, de beginselen welke ons gouvernement, in dezelfde staatkunde tegenover Zwitserland, het leidraad verstreken.

« Hetzelfde dagblad meldt dat het protest van het Fransche kabinet tegen de inlijving van Krakau den 3 december naar Weenen is afgezonden. Volgens het ministerieel blad zou de hoofdzakelijke inhoud van hetzelfde zijn als volgt:

« Het protest van het Fransche kabinet tegen de inlijving van Krakau is heden naar Weenen afgezonden. Morgen zal het naar Berlijn en St. Petersburg op weg gaan, indien wij wel onderrigt zijn, zou dit stuk zich van de depeche van lord Palmerston onderscheiden door veel meer stellige uitdrukkingen, dan door het engelsch gouvernement gebergd zijn.

« De vraag over de noodzakelijkheid is er in behandeld; doch de heer Guizot heeft daarom de vraag van het recht niet verwaarloosd, integendeel hij heeft voornamelijk voor de rust en de veiligheid der bezittingen van de drie Haven; zij is daarenboven eene blijkbaar schennis der traktaten van Weenen. Ziedaar de twee punten, welke de heer Guizot ontwikkeld heeft.

« Wij kunnen hier nog bijvoegen dat het gouvernement even als wij, gedaacht heeft dat de handeling der drie Haven voortaan aan Frankrijk een vrije houding gaf en hoe nuttig dus die handeling voor ons zou kunnen worden. Dit is duidelijk uiteen gezet in de zinnede, de belangrijkste van het protest, waarin gezegd wordt.

« Dat daar de kabinetten van Weenen, Berlijn en St. Petersburg zich zelve beschouwd hebben als niet meer gebonden door de traktaten van 1815, hetgeen ten duidlijkste blijkt uit de inlijving van Krakau met de staten van Oostenrijk, Frankrijk, van dat oogenblik af, ophoudt zich als door diezelfde traktaten gebonden te zien, en dat, wanneer het geval zich voordeed dat zijn belang het reddzaam maakte, om te handelen als of die traktaten ingetrokken waren, het niet zou aarzelen zulks te doen.

« De positie van ons gouvernement is dus volkomen afgeschilderd, wij zijn vrij verklaard.

« Lord Palmerston, die grootte minister, heeft in den afgelopen zitting, aan het Parlement verklaard, dat indien de Noordische Mogendheden de traktaten zouden schenden op de Weichsel, het haar geene verwondering zou moeten baren, indien hetzelfde op den Rijn en de Po voorviel. Deze bedreiging is, voor zoo ver wij weten, niet herhaald in de depeche van den edelen lord over Krakau.

« De heer Guizot was destijds niet zou stellig in zijne uitdrukkingen als de engelsche minister, hij heeft op het spreken gesteld geens bedreigingen doen hooren; doch heden is hij het niet, die het minst kategorisch is.

Het *Journal des Debats*, hetwelk even goed als de *Presse* ingelicht kan zijn, bewaart het dispet stilzwijgen.

Het dagblad *le Siecle* meldt dat de vermaarde treurspeler Mlle Rachel, zich tot het catholisme zou bekeerd hebben. Zij behoort tot de joodsche godsdienst. De doopplegtigheid zou binnen weinige dagen geschieden. Mlle Rachel zou tot pelen hebben den hertog van Noailles en tot meter Mevr. Récamier.

De pater zou bij die gelegenheid aan zijn doopkind een diamanten *bonquet* ten geschenke geven, ter waarde van 50,000 fr.

NEDERLAND.

HERTOGENBOSCH den 9 december.

Bij gelegenheid der talrijke benoemingen, welke den verjaardag van Z. M. weder gekenmerkt hebben, schied wij het niet onnuttig, mededeeling te doen der wet van den 2 september 1815 (Staatsbl. n. 47) betrekkelijk de Orde van de *Nederlandsche Leeuw*.

« Alzoo Wij in aanmerking genomen hebben dat het uitdeelen van vereerende onderscheidings-teekenen aan hen, die door beproefde vaderlandsliefde, bijzonderen ijver en trouw nabet volbrengen hunner burgerplichten of buitengewone bekwaamheid in wetenschappen en kunsten, zich eene billijke aanspraak op de algemeene achting, en Onze erkentnis verworven hebben, eenen heizamen invloed oefenen kan op de aankweeking van deugd en kennis;

ZOO IS HET, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg van de Staten-Generaal, goedgevonden hebben te bepalen en te statuëren, gelijk Wij bepalen en statuëren bij deze:

Art. 1. Er wordt ingesteld eene Orde, strekkende ter vereerende onderscheiding van alle Nederlanders die bewijzen geven van beproefde vaderlandsliefde, bijzondere ijver en trouw in het volbrengen hunner burgerplichten of buitengewone bekwaamheid in wetenschappen en kunsten.

Deze Orde zal in bijzondere gevallen ook aan vreemdelingen kunnen gegeven worden.

2. Deze orde zal den naam dragen van *orde van den Nederlandschen Leeuw*.

3. Enz.

Over de zaak van den gewezen kapellaan C. Gephkens, leest men in de *Arnhemsche Courant* het volgende:

« Te Groenlo is dezer dagen eenige opschudding veroorzaakt door zekeren Johannes te Linte, een kraamer in pelen, geboortig van Aalten, en thans wonende te Haaksbergen, in Overijssel. Hij verklaarde dat de kappellaan Gephkens onschuldig was aan de misdad, wegens welke dezelfde veroordeeld was, dat hij, Linte, op den dag, toen de poging tot moord op Maria Wicherink was gepleegd, met deze in de gemeenschap had gehad, maar door genoodindkappellaan door eenen vuistslag verdreven geworden was. De vader van Maria Wicherink zelf, volgens hem, wel zelve toegebracht hebben. Hij is door den kanton-regter in verhoor genomen, maar bij dezen moeten zij gezegden zoo verward geweest zijn, dat zijn edel achb. zelfs geen grond gevonden heeft, om hem te doen aanhouden.

Het provinciaal gerechtshof van Zeeland heeft den 5 dezer uitspraak gedaan in de zaak *J. Lauret c. s.*; en achtien personen, waaronder twee vrouwen, ter dood veroordeeld.

De *Asmodee* hieldt:

Wij vernemen dat het tweede proces, hetwelk den Burger wordt aangedaan (het derde waarvoor onze verantwoordelijke redacteur zal moeten optreden), betreffende een artikel in n. 6 van genoemd blad en wel van de hand van den markies de Thouars, spoedig na de beide anderen zal aanvangen.

Den 30 dezer zal voor het Provinciaal Hof van Noord-Brabant dienen de bekende zaak van de uitgever der *Kluisingsche Courant*, mejrouw A. W. van Bieren, welke zaak bij vonnis van den Hoogen Raad, van 27 oktober laatsleden naar dat Hof is verwezen. De heer mr. A. F. Luyben, advocaat te Hertogenbosch, zal als verdediger der beklagde optreden.

LATERE BERIGTEN

De koning van Griekenland heeft den 19 november de derde zitting van het Parlement met eene troonrede geopend. De heer Colletti, voorzittend minister is door eene ernstige en hoogstgevaarlijke ziekte getroffen geweest, doch, thans gelukkig buiten gevaar.

Brieven na Warschau melden dat in de maand Januarij het Koninkrijk Polen, welke constitutie in 1831 tusschen Rusland en Pruisen werd, in een Russisch departement verschapen zal worden. De Noordische Mogendheden zetten het werk der vernietiging voort. Nu al struik looshoudt geest overmoed.

De heer Pacheco, hoofd der behoudende oppositie te Madrid en procureur-generaal bij het Hoog

reghthof, heeft zijn ontslag ingediend als dusda-
 ag, omdat het ministerie hem een verlof wei-
 gerde, ten einde zich naar Cordua te begeven,
 alwaar hij zich als vertegenwoordiger wil doen
 opstellen. Het ministerie heeft het verzoek aan-
 slacht de Koningin weigerde eerst het verzoek te be-
 krachtigen, hetgeen het ministerie gedurende 24
 uren in eenen wankelenden toestand heeft gehouden.
 Het Portugal'ing. geelle beslissingen uitingen.
 De Proesse behijft de kracht van den inhoud des
 protest van Frankrijk overdeven te hebben; al-
 thans verzekert men, dat in hetzelfde niet gezegd
 wordt dat Frankrijk zich voortaan niet meer ge-
 bonden acht aan de Weener traktaten; deze zin-
 nede moet achtergebleven zijn, op de bedreiging
 van Engeland, dat wanneer Frankrijk die onge-
 wandenheid bleef beweren, Engeland met de Noord-
 sche Mog. volheden gemeene zaak zou maken.

Ingezonden Stukken.

Door de splitsing of verdeling der gemeente
 Bergeijk, in twee parochien, hebben de katholieke in-
 gezeten van het Hof, sedert april 11, het geluk eenen
 afzonderlijken herder te bezitten, waardoor in eene
 zeer lang bestaan hebbende behoefte voorzien is.
 De in 1838 benoemde pastoor, de WelEw. heer
 J. Somers, heeft de parochie van het Hof, alwaar
 men thans eene zeer deftige pastorie heeft daar-
 gesteld, behouden. Vrijdag namiddag, 4 dater is
 dezelve door Zijn WelEw. betrokken, welke dag
 een waar vreugdefeest voor de inwoners van het
 Hof was. Vóór de nieuwe pastoorswoning had men
 eenen sierlijken eereboog, met eene fraaije kroon
 en eenige toepasselijke versen en chronieken prij-
 kende, opgericht. Toen Zijn WelEw. door de
 kerkmeesters vergezeld, het nieuwe gebouw na-
 derde, werd Zijn WelEw. verrast, door het
 spelen der hier bestaande harmonie, welke zich
 inmiddels in de fraaije zaal geschaard had en al-
 daar vervolgens nog verscheidene muziekstukjes
 uitvoerde. Het feest over de eerbetooningen, be-
 dankte onze geachte heer pastoor, de leden der
 harmonie en verdere aanwezigen en onthaalde hen
 zeer deftig. Eene groote menigte volks was bij deze
 feestviering tegenwoordig, welke nog lang in het
 geheugen zal blijven.

Een ingezetene van het Hof.

Mengelwerk.

MARGARETHA.

(Verhaal van ons vorig nummer.)
 — Mevrouw, zeide zij aan de kostschoolhouders,
 breng u de freule van Marcillac. Hare vader
 en hare moeder zijn overleden; hare eenige bloed-
 verwante; mevrouw de Mazans, is voor tien jaren
 afwezig; maar wees niet bezorgd voor het kost-
 geld, ik sta er voor in.
 De danc' glimlichte:
 — Gij staat voor het kostgeld van de freule
 Marcillac in? Maar wie zal voor u instaan?
 — Mevrouw! antwoordde Margaretha, terwijl zij
 rood werd van verontwaardiging; mijne moeder
 was de min van mijnheer den graaf, wiens kasteel
 bij Bordeaux gelegen is, en wij hadden het ver-
 trouwen van onze meester.
 — Het is wel, maar weet, dat zoo ik freule
 van Marcillac oppaen, zulks alleen geschiedt uit
 aanzien van haar ongeluk. Betaal mij, zoo veel te
 heter voor mijne taken: ik ben huismoeder en het
 is mij niet verboden, om mijne belangen te waken,
 betaal mij niet, nog zoo veel te heter, wijl ik dan
 eene goede daad zal gepleegd hebben. Dus klein
 gesconjer, spaar uwe verzekeringen en wees gerust
 ontrent het lot uwer jonge meesters.
 Margaretha wilde nog eenige verzekeringen doen,
 doch de naam van gesconjer hield haren mond

gesloten. Zij betaalde een jaar kostgeld, omhelsde
 onder het storten van vele tranen Amelia, en
 vertruft zeer verstoord over de weinige achtting,
 welke men haar bewees.
 Twee jaren verliepen, zonder dat Margaretha ver-
 het te voorschijn kwam. Mevrouw Lartigue heksch-
 de er zich weinig over; Amelia was nederst bedroeft.
 — Zou zij ook dood zijn? vroeg zij schreijende,
 want al degenen die mij dierbaar zijn, sterven:
 papa, Petronella, en mama, die ik niet eens ge-
 kend heb.
 Doch op den laatste dag van het tweede jaar,
 verscheen Margaretha in de spreekkamer en be-
 taalde aan mevrouw Lartigue het verschenen school-
 jaar en al de kosten, welke voor Amelia gemaakt
 waren.

De jongste Gesconjer

ben, zeide zij met trotsheid.
 Daarna vroeg zij om hare jonge meesters te zien,
 wende van vroegd men zij zag dat zij behoor-
 en grooter was geworden en eens gewenschte ge-
 zondheid genoot; zij vertrok met de belofte van
 spoedig weder te zullen komen.
 Men zag haar echter niet terug voor het vol-
 gend jaar, op hetzelfde tijdstip. Zij bragt niet al-
 leen het geld voor het verschenen jaar, maar nog
 eene genoegzame som, om aan Amelia de bekwaam-
 ste tekenen en muziekmeesters te geven. Ditmaal
 achtte mevrouw Lartigue zich verplicht, Margaretha
 te ondervragen.
 — Ik heb, zeide zij, eenige narigten ingewonnen
 omtrent den heer van Marcillac, en weet dat hij
 gestorven is, zonder eenig vermogen na te laten.
 Hoe komt gij dus aan al dat geld?
 — Dit geld komt uit eene eerlijke bron, me-
 vrouw.
 De vastheid van haren blik en de kalmte van
 haar gelaat spraken borg voor de waarheid dezer
 woorden en het hoofd buigende, voegde zij er bij,
 — De graaf heeft bij zijn overlijden eene som
 nagelaten, bestemd tot de opvoeding zijner dochter,
 en dat geld is nog hier op.
 Mevrouw Lartigue had niets meer te zeggen.
 Intusschen zag men Margaretha slechts eenmaal
 in het jaar; de vraag werd telkens herhaald, het
 antwoord bleef steeds hetzelfde en zij weigerde zelfs
 hare woonplaats bekeud te maken. Amelia drong
 niet even veel klein aan, als hare onderwijzers, doch
 kon er evenmin iets uitkrijgen.
 Op den dag, welken Margaretha gekozen had,
 om jaarlijks het kostgeld voor de freule Marcillac
 te brengen, zag men haar steeds in de spreekka-
 mer komen, bleeker, meer vermoeid; maar steeds
 met oogen, waarin het geluk schitterde, den rok
 met geld in de eenre hand en eenige geschenken
 voor Amelia in de andere houdende. Zoolang deze
 nog een kind was, bestondten die geschenken in
 speelgoed, lekkernij en koek; later was het een
 japon, eenig sieraad, boeken of muziek.
 Yeentien jaren verliepen aldus. Amelia had haar
 zestiende jaar bereikt, zij was schoon en gezond;
 doch de liberin was zeer verouderd. Wat hare kleed-
 ding aangaat, zij had er niets aan veranderd. Het
 geheim dat de handelingen van Margaretha bedekte,
 misshagde zeer aan het openhartig karakter van
 mevrouw de Lartigue en boezemde veel bezorgd-
 heid in aan de onschuldige ziel van Amelia. Me-
 vrouw de Mazans, de eenre die het regt had haar
 met eenigen ernst te ondervragen, was nog
 afwezig; men moest dus geduld nemen en de ont-
 knooping van dat geheim aan den tijd overlaten.
 In 1833, de zeventiende verjaardag der intrede
 van Amelia in de kostschool, sloeg de klok 12 uren,
 zonder dat men Margaretha zag verschijnen. Men
 verontrentte er zich eerst niet over. Amelia dacht
 dat zij later zou komen, doch de dag ging om,
 de nacht volgde er op, en Margaretha kwam niet.
 Nu langin de arme wees ongerust te worden.
 — Het is haar zeker een ongeluk overkomen,

riep zij. Welligt is zij dood! Mijn God! Ik ben dan
 geheel alleen op de wereld!
 Noch de liefkozingen van mevrouw Lartigue, noch
 hare betogen van vriendschap konden Amelia
 troosten.
 — Hehaas! zeide de dochter van den graaf van
 Marcillac, ik weet wel dat gij evenveel voor de
 arme wees kunt doen, als Margaretha gedaan heeft;
 maar gij kunt haan niet van haren vader spreken,
 wijl gij hem niet gekend hebt.
 Bij deze herinnering stroomden op nieuw hare
 tranen; zij wilde maar geenen troost hooren en
 riep uit:
 — Margaretha, Margaretha! verlaat mij niet!
 — Hier ben ik! antwoordde eene stem, doch
 zoo veranderd dat Amelia haar niet dadelijk erkende
 en zich omkeerende, bevond zij zich in de armen
 van haar, welke zij zoo hartelijk geroupen had.
 Toen de eerste vreugd bedaard was, vroegen
 mevrouw Lartigue en Amelia naar de oorzaken van
 deze verandering van Margaretha, vooral van de ont-
 stekenis en verwarring, welke op haar gelaat uit-
 gedrukt stonden; toen de portier eenen heern an-
 meldde, die voltrekt mevrouw wenschte te spre-
 ken. Onmiddellijk daarop volgde een nog jonge
 man, doch bedroefd geneg om voorzoodnige over-
 ijling verschooning te vinden; hij stortte de zaal
 binnen, zag dezelve ip het rond, ontwaande Mar-
 garetha, en onmiddellijk werd zijn voorkomen, zoo
 als men bespeuren kon dat het wezen moest, edel
 en welgemanierd.
 — Mevrouw, zeide hij, zich tot de kostschool-
 houders wendende en haar groetende op eene
 wijze die den staat der wereld te kennen gaf, ik
 verzoek u mijn gesonjer te verschoonen; ik zal er
 u de beweegredenen van blootleggen; doch eerst
 eene enkele vraag bid ik u: kent gij deze persoon?
 — Hij weet op Margaretha, die op het zien van den
 vreemdeling blijkbaar ontstelde, doch eensklaps
 een groot besluit scheen genomen te hebben.
 — Mijnheer, antwoordde mevrouw Lartigue met
 deftigheid, ik verzoek u mij voor alles te zeggen,
 met wien ik de eer heb te spreken?
 — Ik wil u mijnen naam niet geheim houden,
 Mevrouw, en zal u alles verhalen.
 Sedert kort te Parijs gekomen, was ik gister
 avond naar den fransehen schouwburg gegaan, en
 kwam danuit langs de straat Mompensier, alwaar
 mijn vijandig mij wachtte; toen eene stem mijne
 ooren trof; eene zuivere, heldere, weluidende
 stem, waarvan alle tonen tot in de ziel door-
 dringen. Ik zocht van waar die stem kwam;
 want ik kende haar. Ik had haar te Rome, te
 Turyn, te Florence, te Madrid, te Sevilla, te Cor-
 dua gehoord; en ik kon haar niet miskennen. Zij
 had een gesconjer tongval, welke mij, in al die
 steden, aan mijn vaderland, aan Bordeaux herin-
 nerde! Overal waar ik haar gehoord had, was
 ik door de menigte gedrongen, om de zangeres te
 zien en overal vond ik haar, geheel verborgen
 onder een lang bruin kleed en het gelaat door
 eenen zwarten sluier bedekt, niets kon mijn naar
 haren ouderdom doen gissen. Oordeel dus over
 mijne verbazing, mevrouw, toen ik gisteren die
 zelfde stem, dienzelfden tongval hoorde. Ik ijde
 naar de zangeres, het was hetzelfde verschijnsel
 en ik riep uit: Wie gij ook zijn moogt, ik wil
 u kennen! De verschijning verdween in eene der
 talrijke passages van het Palais-Royal. Dezen avond
 volgde ik de straat Saint-Honore, toen bij het
 plein Bouvau een kleine savoyard eene baalmoes
 vroeg aan een vrouw, die als de hoerinnen van
 Parijs gekleed was. Zij gaf hem een stuk zil-
 vergeld, zeggende: O Dier, lieve jongen. Ik er-
 kende de stem mijner zangeres! Die vrouw is bij
 u binnen gegaan, mevrouw, en ziedaar de reden
 mijner on-afwezigste komst.
 — Verklare u, medije, zeide mevrouw Lartigue
 op eene strengen toon.

— Hoe! riep Amelia, zoudt'gij die zengers zijn?

Nyen, Margaretha, dat is onmogelijk! ... Alas! toch zoo! Freule, antwoorde Margaretha met een kalm gelaat en een' glimlach op de lippen. Gij herinnert u goede reis naar Parijs. De afwezigheid der eenige bloedverwante, die hoorde zorg kon dragen, maakte mij eodanig dat ik den eersten nacht onzer handtoest niet slapen kon. Ik zelve nog bijna kinderdijde, zag mij belast met de verzorging, opvoeding en de bescherming van een kind. Ik had niet eens een groote som door uwen vader nagelaten, doch wat was deze in vergelijking van hetgeen noodig was. Niet kunnende slapen, had ik het koninkrijk van ons Kameitje geopend en ik had God om hulp! toornit wees menschen voor mij kwamen. Hoeveel hebt gij verdiend? vroeg de yrony. — Drie franken! antwoordde de mannae gij? — Ik vier. Drie en vier maken zeven. Moge Gods ons dagelijks zoo veel toezenden en wij kunnen onzer arme kinderen opbrengen. Ach! vervolgde zij, waar is de tijd, toen ik tot twintig franken met u zingen kon! Helas! toen was mijn stem jong en zilver, wij reisden... in de provincies, vooral in vreemde landen, regent het wit en goud geld, als men Parijsche liedjes zingt. Het overige van het gesprek hoorde ik niet; doch een zask bleef mij bij; namelijk dat met mijn schoone stem, en ik wist dat de mijne schoon was, tot twintig franken op eenen dag kon winnen. Mijn bestuit was spoedig genomen. Ik had een jaar kostgeld betaald, brede ik kon dus een jaar wegblijven. Ik leerde tal dadelijk de nieuwe liedjes en vertrok. Ik was wel zeer jong, om zoo alleen te reizen en toen ik voor de eerste maal zong, hakte mijn jeugd meer woorden dan geld. Toen gaf God mij in, om mij onder een lang klein klerd en eenen zwarten slager te verbergen en ik had de vreugd van rondom mij te hooren zeggen dat menssch moet al zeer lievelijk zijn, om zich aldus te verbergen. Zeventien jaren zijn sedert dien verlopen. O mijn moeder, die daarboven zijt, en hier verheft het goede meisje hare oogen hemelwaarts, gij moet over mij voldaan zijn! Ik heb aan het kind van uzen meester een goede opvoeding doen geven, het verband betaald hetwelk zijn kasteel bezwaarde, en hetzelfde doen herstellen. Ja, vervolgde zij, met dien hoogmoed, welke haar door hare moeder Petronella ingehoezet was, het kasteel van Marcillac is thans waardig, dezelve jonge meesters te ontvangen.

— Bij Bordeaux? Marcillac? vroeg met lovendigheid de onbekende, van wiens tegenwoordigheid Amelia en mevrouw Lartigue niet meer schenen te denken, gedurende het eenvoudig en roerend verhaal van Margaretha. Is deze jufvrouw de freule van Marcillac?

En zich tot mevrouw Lartigue wendende vervolgde hij:

— Mevrouw, veroorloof mij, mijne nicht te begroeten. Ik ben Armand de Mazans. Freule, ik ga mijne moeder roepen; zij zal zich gelukkig achten de eenige dochter eener dierbare nicht te ontvangen, wier spoor zij, ondanks de vele brieven, welke zij naar Bordeaux geschreven heeft, niet heeft kunnen terug vinden.

Zoodra de heer de Mazans vertrokken was, prees mevrouw Lartigue de zelfopoffering van Margaretha en Amelia wierp zich bevend aan haren hals.

— Word mijne zuster, zeide zij, dat die vermogen, door u gewonnen, onder ons gedeeld worde. Alles ben ik aan u verschuldigd, tot zelfs het wedervinden der familie, welke mij beschermen moet.

De liefkozingen van Amelia werden afgebroken door de komst van mevrouw de Mazans en hareu zoon.

Enige maanden later, trad Amelia met haren

neef in den echt en werd markgravin van Mazans. Zij wilde hare dierbare Margaretha steeds bij haar hebben, aan wie mevrouw de Mazans eenen aanzienlijken bruidschat verzekerd had; doch de dochter van Petronella was te verstandig om in de uitsluiting te willen blijven woen en in eenen zakkas de edele meesters plaats te nemen. In dit ik heb eenen neef in het dorp, zeide zij, zijn naam is Peter, hij is schipper. Dezen zal ik tot man nemen, zeide zij aan Amelia (die haar drang eens eens te dobt), deren zal ik verrijken, want hij zal ten minste trotsch op mij zijn, wij owe' schoone heeren met mijne onkonde en ghesonijst, tongval den spijt zouden draven. Zij deed zoo en een ieder was gelukkig, omdat een ieder op zine plaats gebleven was.

PROVINCIE NOORD-BRABAND.

TOL-VERPACHTING.

Op woensdag den 16 december 1846, des voormiddags ten elf ure, onder andere goedkeuring van Gedeputeerde Staten der Provincie Noord-Brabant, door een lid van gezegd Collegie daartoe gecommiteerd, in huize van den Hoofd-Ingénieur van den Waterstaat in Noord-Brabant, op het Raadhuis te Bergen op Zoom, werd overgegaan tot de Verpachting van de uitsgangster Tolgelden op den Provinciaalen Klinkerweg van Bergen op Zoom tot de grenscheiding van België in het dorp Putte, en wel:

- 1. De Tol n. 1, te plaatsen op vierhonderd ellen van den aanvang des Klinkerwegs te Bergen op Zoom.
2. De Tol n. 2, bij het Huisje ten halve, bewoond door F. de Nij.
3. De Tol n. 3, nabij de Herberg de Gouden Appel, bewoond door G. Luks, in het gehucht de Ruiswaal.
4. De Tol n. 4, aan de Herberg de Kroon, te Hoogerheiden, met uitsluiting van den Tolboom te plaatsen noordwaarts tot aan de Herberg de Zop en zuidwaarts tot aan de Herberg Klein Antwerpen.
5. De Tol n. 5, bij de Herberg Jagersrust.
6. De Tol n. 6, op duizend ellen ten zuiden van de Herberg het Patech Mutenjei.
7. De Tol n. 7, aan de Herberg de Mariaan, te Putte, met uitsluiting van den Tolboom te plaatsen noordwaarts tot aan de Herberg de Leche en zuidwaarts tot aan den grenspaal van Nederland en België.

De pacht dezer Tollen zal ingaan den 1 Januarij 1847 te middernacht, en eindigen den 31 december 1847 te middernacht.

De algemeene en bijzondere voorwaarden waarop bovengemelde Verpachting zal plaats hebben, zullen boven en behalve aan het Lokaal van het Gouvernement dezer Provincie, ter leening liggen te Bergen op Zoom op het Raadhuis, bij A. de Bruijn, in het logement de Prins van Luik bij F. van Nijntoff, in het groot Koffijhuis en bij J. Lemmens in het Neerlandisch Koffijhuis te Huibergen bij den Burgemeester; te Sliertogenbosch in het Neerlandisch en Antwerpisch Koffijhuis; te Heusden bij H. Verhoeven; te Ossendrecht bij den burgemeester en bij J. G. Mathewessen in het Regthuis; te Putte bij den Burgemeester, bij L. Franquist, in de Hollandse Postrij, en bij Wouters, in de Herberg de Stad Bergen op Zoom; te Woensdrecht bij den Burgemeester, bij H. van Bokhoven, in de Herberg de Kroon, bij G. Moers, in de Herberg Klein Antwerpen, en bij den Opzigter J. H. van Banning.

Zullende inmiddels nadere inlichtingen te bekomen zijn, zoo bij den Hoofd-Ingénieur als bij den Provinciaalen Ingénieur van den Waterstaat in Noord-Brabant, E. C. B. Ridder van Rappard, te Sliertogenbosch, mitgaders bij den Opzigter J. H. van Banning, te Hoogerheiden.

De Staatsraad, Gouverneur van Noord-Brabant, A. J. BORRET.

Advertentien.

Heden avond overled alhier, na voorzien te zijn van de H. H. Sacramenten der Sterfenden, tot droefheid van mij en mijne Kinderen, WILHELMUS VAN LEEUWEN, in den ouderdom van 70 jaren, 6 maanden en 13 dagen.

Boxtel, den 20 November 1846.

WED. VAN DEN BICHELAAR: Wed. W. VAN LEEUWEN. De BIERBROUWERIJ zal, op dezelfde wijze en onder dezelfde Firma worden voortgezet, behoudende zoo als vroeger eene prompte bediening. Verzoeken een ieders gunst en rekommendatie.

Bij Gebr. MEIJER, Boekhandelaren te 's Hertogenbosch, Het Net licht.

Handboek voor Dijk- en Polderheeren; door J. A. GERLACH, Jr., Lid der Provinciale Staten van Noord-Brabant, Notaris te Maastricht. Prijs 4.00.
Handboek van Land-Eigenaren Dijk- en Polderbesturen, te gebruiken van de uitgave van bovenhulpe. HANDBOEK, Prijs 0.25.

Op Dinsdag den 22 December 1846.

des morgens om 10 ure, zal de Notaris VAN BEVERWIJCK te Schijndel, in de Houterd nabij de Zuid-Willemsvaart, ruim 150 Zwarte Eiken-bomen, geschikt voor MOLEN, SKUIP- en TIMMERHOUT, waaronder 5 van 2 El 04 Palmen, 25 van 2 El 05 Palmen onttrek voor de borstgemeten; als: 19 in Bakdijk, 76 in de Eperdonk op de Steeg, 54 in de Beunden, één op de Laicht in het Weibosch; waaronder 1 Eizenboom, van 63 Streep ontrekts, bijzonder geschikt tot POMP- en 1 Zwarte Canadische Populieren, geschikt tot KLAMP en TIMMERHOUT.

Alles nabij Willems-Zuidervaart gelegen, zeer geschikt tot voordeelig en min kostbaar vervoer te water en te land.

Aanwijzing en inlichting te bekomen ten Kantore van voornoemen Notaris te Schijndel voormeld.

Door toeval uit de hand te koop.

Eenige GOUDSMIDSGEREBEDSCHARPEN bestaande in een PLEIMOLEN, BLAASBALG, TREKBANK, WERKBANK, TAS, HAMERS, een groot assortiment van STAMPEN, enz. enz. Te bevragen bij den drukker dezer, bij wien mede te bevragen zijt de GEREBEDSCHARPEN die tot het vak van KAAFTWERKEN noodig zijt.

Graanmarkt

van 's HERTOGEN BOSCH Maandag 7 decemb.
ROGGE / 9 90 / 10, 15 a / 10 50 -
BOEKWEIT / 6.25 / 6.85 a / 7.40.
BAVER / 3.25 3.50 a 3.75

AMSTERDAM, 7 December.
Tarye en Rogge tot vorige prijzen, met weinig handel 130 p. b. Poo. s Tarwe 1366 / 129 p. wib. dit, 1368 / 128 p. j. Rijn 1360 / 126 p. Zeeuws 1360.
Van Rogge; 120, 122 p. Pruis, 1278, 282, 120, 122 p. Odessa 1275, 282.
Saxaf prijs; 113 p. Deels. 1188.
Hoyer als vorep; 85 p. dikke 1163.

OPGAVEN van de Hoogte der Rivieren de Maas te Grave en van de Dijke te 's Bosch, waargenomen des morgens ten 8 ure.

Table with columns: MAAS te GRAVE, DIEZE te BOSCH, and rows for water levels (BOVEN, ONDER) and dates (Dec. 7, 8, 9).

De Drukkerij van D. A. A. DE ROUY te 's Bosch.